

SERAY ŞAHİNER

GELİN
BAŞI

HULKİ AKTUŦUN ŐNSŦZŦYLE
6. BASKI

♥ can
ŦykŦ

SERAY ŞAHİNER
GELİN BAŞI

© 2007, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2007

6. basım: Kasım 2017, İstanbul

Bu kitabın 6. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Cemil Kavukçu

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak, iç baskı ve cilt: Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık ve Yayıncılık San.Tic. Ltd.Şti.

Beylikdüzü O.S.B Mah. Orkide Cad. No: 1/Z Beylikdüzü-İstanbul

Sertifika No: 28640

ISBN 978-975-07-3497-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750734977

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

SERAY ŞAHİNER
GELİN BAŞI

ÖYKÜ

♥can

Seray Şahiner'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Hanımların Dikkatine, 2011

Antabus, 2014

Reklamı Atla, 2016

Kul, 2017

SERAY ŞAHİNER, 1984'te Bursa'da doğdu, İstanbul'da büyüdü. İlköğrenimini Oruç Gazi İlköğretim Okulu'nda, ortaöğrenimini Pertevniyal Anadolu Lisesi'nde tamamladı. 2007'de İstanbul Üniversitesi, İletişim Fakültesi, Gazetecilik Bölümü'nden mezun oldu. 2011'de Marmara Üniversitesi, Sinema Anabilim Dalı'nda yüksek lisansını tamamladı. *Hayvan* dergisi ve *BirGün* gazetesinde çalıştı. Dönemsel olarak garsonluk, konfeksiyonda el işçiliği ve makinecilik yaptı. 2006'da Yaşar Nabi Nayır Gençlik Ödülleri'nde *Gelin Başı* adlı öykü dosyası "dikkate değer" bulundu. 2007'de *Gelin Başı*, 2011'de *Hanımların Dikkatine* adlı öykü kitapları, 2014'te *Antabus* romanı, 2016'da *Reklamı Atla* adlı deneme kitabı, 2017'de *Kul* adlı romanı, Can Yayınları'nca yayımlandı. *Hanımların Dikkatine* kitabıyla 2012 Yunus Nadi Öykü Ödülü'nü aldı. *Gelin Başı* kitabında yer alan öyküler İstanbul Şehir Tiyatroları ve Tiyatro Boyalı Kuş tarafından sahnelendi. Aynı adla Tatbikat Sahnesi'nce sahnelenen *Antabus* ile 2016 Afife Tiyatro Ödülleri'nde Cevat Fehmi Başkut Özel Ödülü'nü aldı. Yazılarını *OT* dergisi ve *BirGün* gazetesinde sürdürmektedir.

Anneme

İçindekiler

“Bir SERAY ŞAHİNER öyküsü”	13
Sorumlu ile Sorunlu	17
Buzdolabı Süsü Misali	25
“Tel”siz Duvaksız	31
Yalnız Ama Gururlu	35
İadesiz Taahhütsüz	39
Gelin Başı	43
Yedi Ağlı Don	55
Tanga Don Hissi	73
Harmandalı	89
İlk Öpüşte Aşk	95

“Bir SERAY ŞAHİNER öyküsü”

Genç, çok genç bir öykücü Seray Şahiner.

Sait Faik yaş kemale ermişken bile kendisine “genç hikâyeci” diyenlere öfkelenirmiş. Bunda bir “sen daha toysun” tavrı gördüğü için.

Seray Şahiner, daha ilk kitabında öz’el ve biçimsel bir kişilik getiriyor. Bence, genç öykücü değil öykücü olarak sıcıyor; ilk kitabıyla kim böyle sıçramıştı? Leyla Erbil. “İsyan grameri” demiştim onun getirdiğine.

Seray için de doğru bu, yazarın adını kapatın, okuyun, “bu Seray Şahiner öyküsü” dersiniz.

Öykülerin odağı, terminali “Gelin Başı”. Ama daha ilk öyküde (Sorumlu ile Sorunlu) nebüyük/neküçük/neaydınlık/ne-karanlık bir dünyaya giriyoruz.

Seray Şahiner, kişilerinin ruhundan süzülerek okurun ruhuna giriyor... Acımasız ama hüznülü olmayı başarıyor... Acı gölün acı öyküsü bu... Bu öyküyü bir erkek yazamazdı.

İkinci başarı, yazaranlatı ile benanlatı’yı ustaca evlendirmesinde: Yazar dimdik konuşuyor (Seray Şahiner midir o?), kişiler italik, eğik dünyalarda.

ÇAĞINA TANIK OLMAK

1968 olmalı. Yeni Dergi’ye 7 öykü yolluyorum, Memet Fuat yanıtlıyor: Çağına Tanık Olmak... Ama beni demlendir-mek için bekletiyor. Cemal Süreya’nın gözü kara: “Biçare Herif ya da Suların Küredığı Talan”ı hemen yayınlıyor Papirüs’te

(1969)... Memet Fuat, bana güceniyor. 40 yıl olmuş, Yeni Dergi'nin akademik, beyaz kapaklarında şimdi de arıyorum adımı; derin bir hüzün.

YEDİ AĞLI DON

İşte tanık duracak, kalacak öykü: Ülkemiz en karanlık dönemini yaşarken, hepimize dayatılan karanlık: Çarşamba Cumhuriyeti.

Tanık, tanık olarak yargıç işlevine sığıyor.
Üstelik bu delidolu öykü, klasik yordamda.

TANGA DON HİSSİ

Gecekondu sosyolojisi! Aynı karanlıkla eklemelendiriliyor. Esmeye "telsiz duvaksız" gelin olur.

Zaten Esmaya ile Esmeye, İstiklal Caddesi ile Bahçelievler-Soğanlı arasında yarılmıştır. 2000'lerin "Fatih-Harbiye"sinde yaşamaktadır.

Bu öykünün olağanüstü bir yönü, Alevilik sorununu "alev gibi" yansıtması. Final de çarpıcı.

İLK ÖPÜŞTE AŞK

Yeşilçam sosyolojisi!

Değme sinema (Yeşilçam!) tarihçisinin, eleştirmeninin üstesinden zor geleceği bir çözümleme var burada... İnanılmaz güzellikte bir Türkân Şoray-Müjde Ar çözümlemesi var.

Empati'yi sanki okura sindiriyor. Günümüzde Türkân Sultan ve Müjde Ar üzerine monografi yazmaya, nehirsöyleşi yapmaya girişenler, bu öyküyü ders kitabı gibi okuyabilir.

Bir empati kıvılcımı var bu öyküde.

TEHLİKELİ USTALIK

İlk yapıtta başarı sağlamak, tuzaktır kimilerine. Turgut Uyar, "tehlikeli ustalık" derdi sanırım duruma. Başardım, demek iyiyim, yeniden aynı öyküyle geldim!

Kemal Tahir de yakıcı bir ustalıkla şöyle der: "Her romana

çırak olarak başlarsın, kalfa olarak yarılırsın, mümkün olursa yeni bir usta olacaksın.”

Daha da büyük meydan okuma: “Gerçekçilik bir kez elde edilip sürgit kullanılmaz, her yeni gerçek karşısında yeniden elde edilmelidir!”

Doğan Hızlan yönetimindeki “Yeni Edebiyat” dergisi, genç yazarlardan gelen öykü dosyalarını Kemal Tahir’e veriyor. Kırk öykü içinde “Yazılmamış Bir Günlük”ü seçiyor... ve not ediyor: “Öykü tutumunu benimsememekle birlikte!”

Sonra tanışacağız... İlk sorusu: “Siz bu dili nereden getiriyorsunuz?” Ve daha da sorumluluk kırbağı: “Dünya ve Türk öykücülüğünde nasıl bir eksik gördünüz ki onu tamamlamayı düşündünüz?”

Yaman soru, yakıcı soru, “Bir Çağ Yangını”na götüren soru!

Seray Şahiner’in çıkışı, bir ustanın çıkışı.

Bana Leyla Erbil’i anımsatıyor... “Hallaç”...

İki sözcükle “isyan grameri” dedim... İçiyile dışıyla isyan.

Seray, yolun açık olsun!

HULKİ AKTUNÇ

SORUMLU İLE SORUNLU

Yaka kartını Majör Araştırma Şirketi'nin girişindeki cihaza okutup birinci kata, boydan boya uzun masalarında onlarca bilgisayarın dizili olduğu anketörler bölümüne çıkıp dokuz numaralı bilgisayara oturdu Zeynep. Anketörlerin içinde işyerine en erken geleni oydu. Gözünün önüne düşen bir tutam saçın içinden beyaz beyaz parlayan teli “çıt” diye çekip kopardı. *İlk beyaz saç, otuzuncu yaş gününün ilk hediyesi.* Tuvalete gidip aynaya baktı “başka beyaz saç var mı?” diye. Yoktu.

Sabah, kırmızı dar kazağını, beli kalınlaştığından dolayı düğmeleri güç kapanan kot pantolonunu giyininip çıkarken –işyerine kot pantolonla gelemeyecek kadar iyi bir mevkiye yükselememişti *henüz*– şimdikinden daha iyi hissediyordu kendisini. Otobüs durağında ortaokul arkadaşı Cenk'i görmüştü. *Kel mi kalmış bu? Evet, kel kalmış. Ortaokul arkadaşlarımın saçlarının döküldüğünü görecektim kadar yaşamadım ki ben!*

Şirkete girer gizem telefonun “dıt” sesi çınlamaya başlamıştı kulaklarında. “La” sesiymiş telefonun “dıt” sesi. Üniversitenin müzik kulübünde gitar dersi veren hoca söylemişti yıllar önce. O zamanlar gitarını akort etmek için telefonun ahizesini kulağına dayayıp dinlediği bu “la” tonunda “dıt” sesi, şimdi kendi akordunu bozuyordu.

Her gün sabah dokuz, akşam altı arası; şirketin, bilgisayarına yüklediği listedeki telefon numaralarını arayıp o haftaki anketin kriterlerine uygun şartlarda olan insanlarla telefon anketi yapıyor, aldığı verileri bilgisayara yüklüyordu. Telefonlar ikinci kattaki görevlilerce dinlendiğinden kafasına göre doldurma şansı da yoktu formları.

Anketörler bölümüne tekrar gittiğinde öbür çalışanlar da gelmişti. Çoğu kendisinden gençti. Bu işi geçici olarak yapan öğrenciler vardı içlerinde. Onların şakalaşmalarını, atışmalarını görünce yabancı hissetti kendini. *Otuz yaşında olmak suç mu? Belki başka şeyler yapabilirdim, evet, otuz yaşındayken de “genç yetenek” diye bahsedebilirlerdi benden, hatta otuz beşine kadar “genç yetenek” olabilir insan; ama önemli sayılan bir şeyler yaptıysa. Telefonla anket yapan biri için – bir de bekârsa, otuz yaş; “artık çok geç”, “bizden geçti” gibi cümlelerin ilham kaynağı olabiliyor ancak.* Telefonu açtı, listedeki ilk numarayı çevirdi. Bir süre çaldıktan sonra “alo” diyen ince bir kadın sesi geldi kulağına. Zeynep, ezberlediği metni okumaya başladı hattın öbür ucundaki kadına.

— İyi günler hanımefendi. Majör Araştırma Şirketi’nden arıyorum. Ahmet Çelik’le görüşebilir miyim acaba?.. Hanımefendi, biz bankalar için müşteri memnuniyeti araştırması yapıyoruz... Hayır hanımefendi, kocanızı simaen tanımıyorum... Evinizin telefon numarasını kocanızın hesabının olduğu bankadan aldık... Yanlış anlıyorsunuz hanımefendi, kocanızın sevgilisi falan değilim, yalnızca anketörüm ben.

Ahmet Çelik’in karısı sövüp sayıp, “şıllık” diye hitap ettiği Zeynep’in yüzüne telefonu kapatınca, kulağında telefonun ahizesiyle kalakaldı Zeynep.

Kadın, kadın, bekârım ben. Bunca yıl bekledim, evli adamlarla kırıştıracak olsaydım... Bu Ahmet Çelik de önüne gelenle aldatıyor herhalde karısını. Yoksa niye he-

men endişelensin kadın? Böyle adamlar yüzünden evlenmedim zaten. Seçicilikten bekârim güya, evde kalmadım yani. Onun için ne zaman yeni bir adamla tanışsam, saçımı elimle düzeltirken buluyorum kendimi. Bence bir adamı beğenmenin ilk alametidir onu görünce saçını düzeltmek. Bizim sorumlu müdürü görünce saçımı düzeltmek değil, direkt berbere gidip saçlarımı yaptırmak istiyorum.

Bizim sorumlu müdürümüz, uzun boylu, kafası her zaman dağınk gibi görünen, resmî, gerekmedikçe konuşmayan ve çok güzel öpüşen bir adam. Bizim sorumlu müdürümüz bana hiçbir şey vaat etmedi. Ben onunla tanıştığımda buranın en uç, en neşeli kızydım. Yirmi yedi yaşındaydım ve hâlâ “genç” diye nitelendiriliyordum. Gün içinde en çok anketi ben yapıyordum, “yakında etek cekete teslim edeceğim, fırsat bu fırsat” düşüncesiyle en renkli ben giyiniyordum. Henüz evde kalmamıştım. Sorumlu müdürümüzün evlenmesine ise “daha” birkaç ay vardı. Bütün mesailere birlikte kalıyorduk, çok hızlı ilerliyordum işyerinde, herkes benim birkaç aya kalmaz ikinci kata çıkacağımı söylüyordu.

İkinci kat, bizim şirkette terfi edilince çıkılan yer. Oraya çıkmak için çok da yükselmek gerekmiyor zaten. Bizim işyerinde iki grup var; anketörler ve ikinci kata çıkanlar. Bizim sorumlu müdürümüz bana çok güzel bakardı. Ben dünyanın en kıymetli varlığıymışım gibi. Bana âşıkmiş ama beni sevmeye vakti olmamış, kıza da söz vermiş, öyle dedi...

Belki de biraz önce telefonda konuştuğum kadın, bizim sorumlu müdürün karısıydı. Ahmet değil ki bizim sorumlu müdürün adı. Olsun, sorumlu müdürün de karısı beni böyle bir şeyle suçlarsa, vereceğim cevap aynı: “Yanlış anlıyorsunuz hanımefendi, kocanızın sevgilisi falan değilim yalnızca anketörüm ben.” Anket yaparken, konuştuğum insanların neler yaptıklarını, telefonu nasıl tuttuklarını,

buldukları ortamın dekorunu, ses tonlarına göre fiziksel görünümlemlerini hayal ederek hayatımı kalabalıklaştırmaya çalışırım. Çünkü sevgilisi, kocası olmayan bir kadın, daima tek başınadır. "Eşi olmak" bir sosyal statü meselesidir. Arkadaşlar da zamanla, yalnız, gecikmiş hayatınız içindeki bunalımlı hallerinizi dinleyeceğine, eşi olan arkadaşlarıyla görüşüp "adamlarını" çekiştirmeyi ya da duruma göre grup halinde bir yerlere gitmeyi tercih eder hale gelir. Siz de gittiğiniz barlarda, aylak aylak yürüdüğünüz sokaklarda "tanıdık biriyle karşılaşsam da iki lafın belini büksek" diye sürekli etrafınıza bakıyorsunuz.

Bazen barda yanınıza hoş bir adam oturur, onu kesersiniz. Bir koşu tuvalete gider, makyajınızı tazeler, saçınızı başınızı düzeltir, tekrar eski yerinizi alır, sanki çok rağbet gören biriymişsiniz gibi, cep telefonunuzu çıkarıp gelen sayısız mesajı okuyormuşsunuz havalarna girersiniz. Bazen beğendiğiniz adam dönüp, "Arkadaş olabilir miyiz?" diye sorar, e onu terslersiniz. "Barda tavlancak kadın değilim ben!" ayağına. Ey adam! Gelmişsin kaç yaşına, hâlâ böyle arkadaş edinilmeyeceğini öğrenemedin mi? Bir tesadüfi yarat, ne bileyim çakmak iste güya ya da biramı kazayla üzerime döküp, "Borcumu ödeyeyim," deyip bir bira ısmarla bana da, simültane gelişsin olay. Ben de bu tesadüfi arkadaşlığın ilahî kuvvetlerce bana gönderilmiş, belki aşka dönüşebilecek bir mucize olduğunu düşünüyem.

Sonra adamı da reddedip eve gidince makyajımı temizlediğin pamuk elinde öylece aynaya bakıp ne kadar yalnız olduğunuzu, kabul etmek istemesen de dışarı çıkmanın asıl nedeni olmasına rağmen, bu gece de kendine bir sevgili bulamadığınızı anıstırır. Kendine de olsa imayla. Arkadaşlarla konuşulan zamanlardan kalma alışkanlıklar.

Sonra günlük tutmaya başlamalar, İngilizce ya da bilgisayar geliştirme kursları... Yeni başlangıçlar ve bu başlangıçlarda karşına çıkma ihtimali olan ince ruhlu, kariz-

matik adamlar.. “Bugün hayatımın geriye kalanının ilk günü” diye başlayan satırlar.. Ondan sonra da “Vay efendim ‘Bridget Jones’un Günlüğü’ neden bu kadar tutuyor?” Senin gibi evde kalmış kızlara kendisi için kavga eden bir Hugh Grant, bir tane de –neydi adamın adı– o yakışıklı, hani sevişmeden önce donlarını katlayan avukatlardan vaat ediyor da ondan.

Cep telefonu çaldı, açtı, başka bir şehirde üniversitede okuyan kız kardeşi doğum gününü kutluyordu, haftaya ziyaretlerine gelecekmiş, nişanlısıyla. Bizim sorumlu müdürle beraberken benim en büyük hayalim, onunla el ele sokakta yürümekti. Ama iki ay sonra evlenecek bir adam, gayrimeşru sevgilisiyle sokakta görülme riskini göze alamıyor. Galiba ben bizim sorumlu müdürün bekârlığa veda partisiydim.

Dört bin dört yüz kırk dört tane salavatı tefriciye okudum bizim sorumlu müdür evlenmekten vazgeçsin diye. Bir dua kitabında görmüştüm. “Bu salavatı şerife’yi dört bin dört yüz kırk dört kere okuyanın her istediği olur” yazıyordu. “Elhamdülillahi rabbilalemin...” Bir salavatı tefriciye yarım sayfa, on gün hiç uyumadım onu okuyacağım diye. Salavatı tefriciyeler bittikten bir hafta sonra evlendi sorumlu müdürümüz. Evlendiği gün saçımı başımı yoldum. Günde on tane sakinleştirici içip gene de uyuyamıyordum. Bazen ağlamaktan başka yapacak bir şey olmuyor.

İkinci kattan Serap Hanım indi. Yirmi beş yaşındaydı, şirketin hızla yükselen elemanlarından biriydi Serap Hanım. Siyah mini etek ceket takımını, –Bak millet daha bu yaşında işyerinde etek ceket takım giyinecek kadar yükseliyor– fön çekilip omuzlarına bırakılmış kestane rengi üzerine siyah gölge atılmış saçları –direkt siyaha boyayınca İbrahim Tatlıses gibi oluyormuş–, ince topuklu ayakkabıları ile cam kapının arkasında durup içeri baktı.

Ayaküstü teftiş bu da. Zeynep, biraz önce suratına kapanan telefonun ahizesi hâlâ kulağında, “dıt dıt” öterken, Serap Hanım’a gözüyle monitörü göstererek yapay bir gülücükle, “Bütün numaralar meşgul düşüyor,” der gibi bakmaya çalıştı. Serap Hanım tekrar yukarı çıktı.

İşten ayrılmadım. O zaman, “İş bulamam başka,” diyordum. Ama bu basitlikte bir işi her yerde bulur insan. Galiba onu bir daha görmemeyi göze alamadım. Demin telefonda konuştuğum kadın bana kızmakta haklıydı belki de, boşuna kızdım “evli adamlarla kırıştıracak olsam bunca yıl yalnız gezmezdim” diye. İsmine “kırıştırmak” mı derdim, duruma göre gururumu incitmeyecek başka bir isim mi bulurdum bilmiyorum ama bir şekilde beraber olurdum onunla. Eğer o isteseydi. Düğün davetiyesini panoya asmıştı. “Bütün arkadaşları bekliyorum,” diye de not yazmış altına.

Üç yıl geçti, sorumlu müdürle bu konuda bir daha hiç konuşmadık. Ama karısıyla işyerinden bir arkadaşımızın düğününde oynadık karşılıklı. “Hayat devam ediyor,” diyorlar ya, bence yalan. Hayat bir yerden sonra duruyor. Ben hâlâ onun bana ben en kıymetli varlığımıymışım gibi baktığı kahvedeyim. Böyle, sonsuzluğa bakar gibi bakıyordu. Ne bileyim ben tarif edemiyorum. Belki onun karısı, bu bakışı daha güzel tarif edebilirdi. İş karşılaştırmaya vurunca, “Hangimiz daha iyi dolma sararız acaba?”ya kadar gidiyor zaten. “Her şey yoluna girecek,” demişti sorumlu müdürümüz. “Bu işi çözeceğim, çok mutlu olacağız.” Biz kahveye giderdik ama hiç kahve içmezdik. Söylediğimiz kahveler, dokunulmadan masada soğur giderdi. Öylece durur bakardık birbirimize; kahveyi kim düşünür, sırf onun bana bir daha öyle bakması için Kербela çöllerinde susuzluktan şehit düşmeye razıyım. Bir sonraki buluşmamızda artık bana öyle bakmıyordu. Karısı olsa nasıl tarif ederdi bu bakışı bilmiyorum ama bana boş bakıyor gibi geldi. On yıllık ilişki öyle pat diye bitirilmezmiş nikâha bir

ay kala, öyle dedi. Masadan kalkarken ben gene kahveme dokunmamıştım. O sonuna kadar içmişti. Bizim sorumlu müdür Terazi burcu. Alışkanlıkları ve kolaylıklarıyla hareket ediyor. Çok ses yapmayayım ki düzeni bozulmasın.

Evlendikten sonra bir kez beni kahve içerken gördü sorumlu müdür, "Bir gün beraber içelim," dedi. Sonra birkaç kere sordum, "Ne zaman içiyoruz kahveyi?" diye, "İlk fırsatta," dedi. Artık sormuyorum. Biliyorum, ben o fırsatı onu tanımadan çok önce, daha o karısıyla tanıştığı gün kaçırdım. O da benimle kahve içmeyi "zina" zannediyor. Tehlikeli olduğuma inanıyor. Benim tehlike getirecek mecalim mi kalmış? Gider karısına anlatırdım her şeyi nikâhtan önce öyle bir niyetim olsa, yahut askerlik şubesine ihbar ederdim "Bu asker kaçığıdır," diye. Yapmam ki... Evlenmeseler ne olacaktı? O beni seçmedikten sonra...

Karısı kanser oldu. Ben çok dua etmişim düğüne yakın, "Allahım üçümüzden birinin canını al!" diye. Kadının hastalandığını öğrenince "iyileşsin" diye de dua ettim ama, "Allah duaları kabul etseydi, benim salavatı tefriciyeler boşa gitmezdi," düşüncesiyle ettiğimden olacak, dualarım kabul olmadı.

Zaten kadını tedavi ettiriyor kocası. Onunla evlense insan ölür mü ki hiç? Bazen diyorum ki keşke bizim sorumlu müdürle evlenen ben olsaydım da, varsın kanser olsaydım. Biliyorum, bitmedi o iş. Bazen ona, "Ne kadar mutluyum, bak seni unuttum," edalarında davranıyorum ama arada saçımı düzeltirken anlıyorum ki bitmemiş. Şimdi desem ki, "Karısı ölürse sorumlu müdür bana kalır," çok mu günaha girerim? Aşk meleklerin işi değil ki zaten, bence her aşkın içinde bir Nuran Devres senaryosu var. Biz sorumlu müdür ve sorunlu elemanıydık. Şimdi o terfi etti, ikinci katta artık. Saçlarım hep darmadağınık.

“Genç, çok genç bir öykücü Seray Şahiner. Sait Faik, yaş kemale ermişken bile kendisine ‘genç hikâyeci’ diyenlere öfkelenirmiş. Bunda bir ‘sen daha toysun’ tavrı gördüğü için. Seray Şahiner, daha ilk kitabında öz’el ve biçimsel bir kişilik getiriyor. Bence, genç öykücü değil öykücü olarak sığıyor; ilk kitabıyla kim böyle sığramıştı? Leyla Erbil. ‘İsyan grameri’ demiştim onun getirdiğine. Seray için de doğru bu, yazarın adını kapatın, okuyun, ‘bu Seray Şahiner öyküsü’ dersiniz. Öykülerin odağı, terminali ‘Gelin Başı’. Ama daha ilk öyküde (*Sorumlu ile Sorumlu*) nebüyük/neküçük/neaydınlık/nekaranlık bir dünyaya giriyoruz. Seray Şahiner, kişilerinin ruhundan süzülerek okurun ruhuna giriyor... Acımasız ama hüznülü olmayı başarıyor... Acı gölün acı öyküsü bu... Bu öyküyü bir erkek yazamazdı. İkinci başarı, yazaranlatı ile benanlatı’yı ustaca evlendirmesinde: Yazar dimdik konuşuyor (Seray Şahiner midir o?), kişiler italik, eğik dünyalarda.”

HULKİ AKTUŒ

